

KPO – Racing Minutes - Šlap okolo slap (UAC)

Je tu Marhi a s ním tradiční emotivní pohledy na dění v závodech, tentokrát se zvláštním důrazem na ženy v pelotonu.

Přátelé kamarádi. Po půlroční odmlce se opět vracím na pole závodní a opět ve formě. Zimní přípravu jsem pojal po svém, a tak si vybudoval slušný základ pro silové sporty, kromě cyklistiky. Tudíž a jelikož budu letos opravdu referovat pouze o chvostu pelotonu a nálepka váleček skutečně sedí.

No nic dosti bědování.

Sice mě nemile překvapilo rozhodnutí valné hromady udělat mistrák v květnu, po zimě co tu nebyla dvacet let ale nešť. Vždyť nikomu nic nebrání se odeslat do teplých krajín. U mě moc brzo a po vynucené pauze tudíž nic moc. Pole závodníků naprosto neuvěřitelné a skutečně by se dalo říci že ti co mají kolo a nebojí se kopců přijeli. Letos, po neskutečné minele vloni, jsem se stravou neexperimentoval a nabalil jen čaj s medem. Vzal jsem nezničitelná kola a taktiku nastavil na „dokončit“. Ne že by vzdálenost byla likvidační, ale moje schopnosti představují eléva po roce příprav v teoretické rovině.

Jako vždy proběhla tradiční vložka s autobusem. Skorem si říkám, že nervozita je na startu tak velká, že borci pokaždé zapomenou. No nic. Uděláno, odstartováno a já si to v balíku dotáhnul až na, či spíše, ke kiosku na Vyhlídce. Tam jsem, jak se říká, vyhodil kotvu a před totální devastací sil to zatáhl. Pak se víceméně odehrávala one man shov. Jen ty sjezdy jely jak brus. Osm pětěk udělá slušný vítr směrem dolů. Ale abych nikomu nekřivdil, pár lidiček jsem potkal a i se svezl. Ale jelikož je zatím neznám jménem a moje úsilí bylo poměrně vlažné, tak jsem se už jen propadal a propadal startovním polem. Po prvním kole jsem ale i tak byl poměrně v nepohodě a musel si dát občerstvovací zastávku zrovínka v kiosku na Vyhlídce. Víím, není to zrovna dvakrát sportovní, jenže v rámci věcí příštích by se dalo říci prozíravé a nutné.

Druhé kolo to už byl celkem slušný masochismus. Zvláště stoupaní od Živohoště jsem musel asi dvakrát zastavit. Kruté. Jenže?

Kam čert nemůže, nastrčí babu. Normálně bych se asi hecnout nedal, ale z poslední skupinky co mě předjela se neudržela postavička a zkušeně jsem odhadl, že nahoru ne, ale dolů jo.

Doťukl jsem si jmenovanou a čelist mi spadla, jelikož Andra Babuňková mi v posledních letech dost šramotila sebevědomí. V jiném dresu bych ji ani nepoznal. Letmo jsem odhadl, že v druhé polovině kola mám šanci ujet, dojet no prostě začít zase závodit. Rozhodující nakonec byla vražedná kombinace vesnic Čím- Buš- Slapy. Technická pasáž zakončená variací na jarní Flandry.

Nějak jsme upekli letmou spoluprací a já se vydal na sebevražednou stíhací jízdu. Bohužel se vzdálenost na dohled jedoucí skupinky nezmenšovala, a tak to prostě nějak nešlo. Ani nevím jak, ale tak odhadem někde u Číma (či jak se to skloňuje) jsem zvítězil. Ne nadlouho, jelikož malá stojčička před sjezem do Buše, mi zatavila nohy. No já si dal pauzu u krajnice a můj parťák mi odskočil. Tam v té chvíli jsem se rozhodl najet na loňský vítězný model, nadoraz a bezbolestně.

A tady začíná můj kupodivu nejzvláštnější zážitek s mých dosavadních závodů.

Jak se říká, naložil jsem pilu a dal toho všechno. Dotáhl jsem se zpátky. Blížily se technické sjezdy. Taktika velela jasně. Musíš ujet. Nejsm sice sokol a po loňské anabázi spíše Horymír bez Šemíka, ale kdo se bojí, nejede. Měl jsem co dělat, ale dařilo se ve sjezdu získávat několikasetmetrové náskoky. Ty mi sice k mé nelibosti Andrea pacifikovala, ale když to bolelo mě, tak ji také. Pak přišel snad nejhorší úsek a to košťičky na Slapech. Jen jsem shodil na zoufalce a dal si předsevzetí, že prostě nezpomalím. Člověk miní, žena mění. Zoufalý výkřik ze zadu mě úplně vyhodil ze sedla. Srdceryvné křeč a následné kličkování na už tak obtížném úseku. A musím říci, že i já víím jak to bolí. Co mě ovšem úplně

konsternovalo, že prostě jela furt dál. S brekem, ale jela. Skutečné No pain. No Gain.

No vyměkl jsem. Zahrál jsem si na Gentlemana a společnými silami jsme se tak nějak dokodrcali až nahoru. A tam jsem vyuhnul také. Dvojka zoufalců oba v křečích. Sranda pro diváky. Rozdal jsem zbytky čaje a nasadil tempo udržovací, aby se křeče nevrátily. Takže cesta od Přehradý do cíle bylo naprosté peklo. Co se dělo za mnou přesně nevím, ale taktika zničit krtka se mi začínala pěkně nevyplácet. Velká obava aby člověk nevyuhnul před cílem, ba co víc, abych nebyl ještě předjet na čáře. A aby to byla ta správná motivačka na morál, vysmátí závodníci jedoucí směrem dolů. No nebyl jsem střídán a bylo to kruté pro oba. Pak jsem si jen se zbytky sil spurtнул do cíle.

Tudíž jsem to přežil a ve finále mě ty křeče stejně zkroutily Špatně zajetý závod, ale dobrý boj. Co si více přát.

Na závěr tedy musím smeknout před výkony našich kolegyň, protože výraz jít za práh bolesti pro mě dostal nový význam. Dále musím vyzdvihnout práci pořadatelů, protože to bylo prostě super. A i chromý ředitel závodu hecoval až do konce. Počasí také vyšlo a, ač slunce nesvítilo, nepršelo. Možná pár kapek ale co.

Za mě peklo ale cyklistika prostě bolí.

Marhi (KPO)

výsledky:

<http://www.uac.cz/vysledky/zavod/100.php>

foto:

<http://picasaweb.google.com/111681449523849382180/UAC2010OkoloSlap#>

<http://www.racergallery.com/novinky/slap-okolo-slap-55/>

info o týmech:

<http://www.kpo.cz/2010/tmy-2010.pdf>

